

podle § 1105 obč. zák. v užívání obou ostatních kůlen pokračovati, žádajíc poměrnou slevu na nájemném. Musí jí proto býti také při uplatňování práva na nový pronájem podle § 1 (2) čís. 9 zůstaveno, žádati, by jí alespoň zbyvší dvě kůlny s poměrnou slevou na původním nájemném byly znovu pronajaty. Přes to však nebylo lze ihned uznati o věci samé ve prospěch žalobkyně, protože odvolací soud pro svůj mylný názor nevyřídil ostatní obsah odvolání obou žalovaných, mimo jiné zejména i v té příčině, že se žalobkyně nemůže dovolávati výhody § 1 (2) čís. 9 zák. o ochr. náj., protože prý včasné zahájení stavby sama svým postupem a zaviněním zmařila. Nezbylo proto, než odvolacímu soudu uložit, aby také ostatní části odvolání žalovaných vyřídil.

Čís. 10059.

Jde o zmatek podle § 477 čís. 2 c. ř. s., rozhodl-li odvolací soud v pětičlenném senátě o odvolání z rozsudku vydaného samosoudcem při krajském soudě. Rozsudek odvolacího soudu jest zrušiti i s předchozím řízením počínajíc ústním jednáním odvolacím.

(Rozh. ze dne 27. června 1930, Rv II 676/29).

Odpůrčí žaloba byla samosoudcem krajského soudu zamítnuta. Odvolací soud v senátě pětičlenném napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu i řízení před ním počínajíc ústním odvolacím jednáním a vrátil mu věc, by o odvolání žalobkyň znovu rozhodl v senátě tříčlenném.

Důvody:

O žalobě, kterou se žalobkyně domáhají proti žalovanému prohlášení bezúčinnosti právního jednání podle odpůrčího řádu, rozhodl krajský soud jako sborový soud první stolice samosoudcem. Z jeho rozsudku se odvolaly žalobkyně a odvolací soud měl o jejich odvolání rozhodnouti podle § 8 j. n. v senátě tří soudců, neboť pro otázku, zda má vrchní soud rozhodovati o odvolání v senátě tří, či pěti soudců, jest jen rozhodným, zda byl rozsudek sborového soudu první stolice vydán samosoudcem, či tříčlenným senátem. Ježto napadený rozsudek byl odvolacím soudem vydán v senátě pětičlenném, nebyl odvolací soud řádně obsazen a jest jeho rozsudek zmatečným podle § 477 čís. 2 a 503 čís. 1 c. ř. s. K této zmatečnosti bylo hleděti z úřadu podle § 471 čís. 7 a 513 c. ř. s. nehledíc k tomu, že ji žalobkyně v dovolání zvlášť vytýkají. Bylo se proto usnésti, jak se stalo.

Čís. 10060.

Opatrovníku pozůstalosti, jenž měl vésti jen správu jmění, nemůže pozůstalostní soud dáti příkaz, by podal dědickou přihlášku k pozůsta-

losti, připadlé k pozůstalosti, již spravoval, a by navrhl sepsání inventury o oné pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 28. června 1930, R I 447/30).

K pozůstalosti po Antonínu S-ovi přihlásili se dědicové ze závěti a dědičky ze zákona. Rozpor mezi dědičnými přihláškami dosud nebyl odklizen. Pozůstalostní soud ustanovil výlučným opatrovníkem pozůstalosti Michala Sch-a a poukázal ho, by ihned převzal vedení obchodu a podal dědičnou přihlášku k pozůstalosti otce Antonína S-a vyminečně ze zákona a navrhl sepsání inventury v této pozůstalosti. Rekursní soud k rekursu dědiček ze zákona napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil usnesení nižších soudů, pokud byl jimi opatrovník poukázán, by v pozůstalosti po otci Antonína S-a podal dědičnou přihlášku vyminečně ze zákona a navrhl sepsání (provedení) inventury této pozůstalosti.

Důvody:

Usnesení rekursního soudu a s ním i usnesení soudu první stolice jsou v napadené části ve zřejmém rozporu se spisy a se zákonem (§ 16 pat. o nesp. říz.). Stěžovatelky navrhly jako dědičky přihlásivší se ze zákona, by byl zřízen opatrovník k obstarávání a správě pozůstalosti po Antonínu S-ovi. Proč tak učinily, je patrné ze spisů. K pozůstalostnímu jmění náleží i závod s chemickými výrobky, o jehož správu ucházela se Františka M-ová ještě dříve, než stěžovatelky podaly dědičnou přihlášku. M-ová přihlásila se za dědičku ze závěti, ale podle prohlášení domáhá se určitých částí pozůstalostního jmění, mezi nimi i řečeného závodu, nyní jako odkazovnice. O správě tohoto závodu nemohly se strany shodnouti, neboť dědičky přihlásivší se ze zákona bránily se jakékoliv spolučinnosti Františky M-ové při této správě. Stranám nešlo zřejmě o nic jiného, než o správu závodu, jehož zánikem bylo by zajisté zmenšeno pozůstalostní jmění. Zákonné dědičky bránily se návrhem na zřízení opatrovníka jedině tomu, by se správa ta nedostala Františce M-ové, jejíž nároky na závod popírají, ať vystupuje jako dědička z poslední vůle nebo jako odkazovnice. Stěžovatelkám i M-ové šlo jen o správu závodu podle § 145 pat. říz. Stěžovatelky neměly proto příčiny brániti se proti zřízení opatrovníka a nelze ze spisů nic dovoditi pro správnost napadeného usnesení, naopak odporuje zřejmě uvedeným spisům. Již proto napadají stěžovatelky právem příkaz, jenž byl dán opatrovníku usneseními nižších soudů přes meze návrhu na jeho zřízení. Není důvodu k názoru, že se stěžovatelky vzdaly práva příslušejícího jim jako dědicům Antonína S-a podle §§ 809 a 537 obč. zák., t. j. by se prohlásily o dědičném nároku co do pozůstalosti otce zůstavitelova. Soud neměl příčiny postupovati podle § 128 nesp. říz. t. j. zřídit opatrovníka nejen ke správě pozůstalosti, nýbrž i k zastoupení neznámých dě-

diců, neboť nebylo tu podmínek § 128. Naopak žádala Františka M-ová, pokládajíc se za odkazovnici, by soud vyzval zákonné dědičky (stěžovatelky) k přihlášce co do pozůstalostního jmění zůstavitelova otce, a tyto prohlásily, že stav oné pozůstalosti není ještě tak jasný, by se mohly prohlásiti (t. j. podati dědickou přihlášku). Po této stránce odporuje napadené usnesení zřejmě též zákonu t. j. §§ 809 a 537 obč. zák., neboť příkazem opatrovníkovi, jenž má vésti jen správu jmění, pokud se nemohou o ní shodnouti dědici mezi sebou s odkazovnicí, by porušeno bylo právo dědiců soudu známých prohlásiti se volně o pozůstalosti připadlé do pozůstalosti, k níž se již přihlásili. To platí tím spíše, ježto si zákonní dědici vyhradili k návrhu dědičky přihlásivší se z poslední vůle své prohlášení podle toho, jak bude vyjasněn stav oné pozůstalosti. Není proto důvodu, by za ně jednal opatrovník podáním dědické přihlášky, k níž dědici nemohou býti donuceni. Ani kolise dědických přihlášek není dostatečným důvodem k napadenému opatření, neboť co bylo shora řečeno, platí i o dědicích, jichž nárok dědický bude uznán po odklizení kolise. Tím podmíněno jest i zrušení příkazu, by opatrovník navrhl soupis oné pozůstalosti.

Čís. 10061.

I pro neosiřelé nezletilé dítě jest ustanoviti opatrovníka, nemůže-li v tom kterém případě býti zastupováno otcem, najmě při právních jednáních mezi rodiči a nezletilým dítětem.

Lhostejno, že dítě nepředneslo otcí žádost za změnu povolání osobně, nýbrž ji projevilo, až se matka a opatrovník k činu dovolávali soudního rozhodnutí o věci. Stačí, že je tu vážný projev přání dítěte a že byl projev ten osobami, povolanými k ochraně jeho zájmů, otcí jasně a určitě tlumočen, ale jím bylo přání zavrženo.

(Rozh. ze dne 28. června 1930, R I 471/30).

Soud první stolice uložil manželskému otcí, by platil na výživu dcery měsíčně 80 Kč po dobu, co dcera bude v učení, a to k rukám poručníka. Rekursní soud k rekursu otce napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací soud neshledal, že jsou tu podmínky § 16 nesp. říz., z kterých lze v nesporných věcech napadati souhlasná rozhodnutí obou nižších soudů. K oné části výkladů dovolací stížnosti, v níž stěžovatel napadá usnesení prvního soudu, jímž nezl. Kamile R-ové byl zřízen poručník, nelze vůbec míti věcný zřetel, protože se stěžovatel dosud nedomáhal nápravy tohoto usnesení u rekursního soudu. Ostatně plyne ze spisů, že tu jde v pravdě jen o nesprávné poznačení věci o sobě v pod-